

gisk og fransk side. Det britiske ændringsforslag havde til formål at opdele særlige missioner i 2 kategorier, én omfattende særlige missioner, der blev ledet af statsoverhoveder, ledere af regeringer, udenrigsministre eller andre kabinetsministre, samt en kategori omfattende alle andre særlige missioner, standardmissioner. I sin forelæggelsestale understregede den britiske repræsentant, at konventionsudkastet efter hans regerings opfattelse ikke tog tilstrækkeligt hensyn til, at særlige missioner var af meget forskellig karakter, og at fravigelse af den almindelige regel om lighed for loven kun kunne være berettiget for så vidt angår missioner på højt plan, medens de andre missioner kun har behov for regler til sikring af deres funktioner. De i konventionsudkastet forudsatte rettigheder og immuniteter ønskede man fra britisk side med enkelte mindre modifikationer kun at give til missioner på højt plan, medens de øvrige missioner efter et andet britisk forslag (knyttet til artikel 47) skulle have samme retsstilling som den, der gives i medfør af konventionen om rettigheder og immuniteter for De forenede Nationers særlige institutioner, det vil sige rettigheder til sikring af deres funktioner.

Et fransk ændringsforslag gik ud på at henvise retsstillingen for statsoverhoveder, der var ledere af særlige missioner, til folkerettens almindelige regler, medens ledere af regeringer, udenrigsministre og andre ministre af lignende rang, når de tog del i en særlig mission, skulle nyde de rettigheder, der tilkommer diplomatiske repræsentanter ifølge Wienkonventionen om diplomatiske forbindelser. Samtidig med fremsættelsen af dette ændringsforslag til artikel 21 fremsatte den franske delegation ændringsforslag til en lang række af konventionsudkastets efterfølgende artikler med henblik på at give andre delegationsmedlemmer rettigheder, der ikke gik ud over sikringen af deres funktioner.

Et belgisk ændringsforslag gik ud på slettelse af artikel 21, således at retsstillingen for ovennævnte ledere af særlige missioner med høj rang (statsoverhoveder m. v.) herefter skulle behandles efter folkerettens almindeligt gældende regler.

Under debatten blev der fra vestlig side, således i indlæg fra Danmark, Norge og

Sverige, givet tilslutning til det britiske forslag under fremhævelse af ønskeligheden af kun at give missioner på teknisk plan rettigheder til sikring af deres funktioner. Flere vestlige lande støttede det franske forslag, der havde samme formål som det britiske, at indskrænke rettighederne for særlige missioner. Fra østeuropæisk, latin-amerikansk og afro-asiatisk side blev der under debatten givet stærk støtte til at bibeholde Folkeretskommissionens formulering med henblik på at sikre de særlige missioner uafhængighed af modtagerstaten samt at forhindre eventuelt misbrug fra dennes side. Den britiske repræsentant udtalte efter debatten, der strakte sig over 5 dage, at han ikke ville sætte forslaget under afstemning på daværende tidspunkt, men håbede, at den videre behandling af de følgende artikler ville vise, at der var behov for en sondring mellem missioner på højt plan og standardmissioner. Det belgiske ændringsforslag blev ligeledes trukket tilbage. Første del af det franske ændringsforslag, hvorefter statsoverhoveders retsstilling skal afgøres efter folkerettens almindelige regler, blev herefter sat under afstemning og vedtaget med stemmerallene 34-32-28. Det franske ændringsforslag til artikel 21, stk. 2, indeholdende henvisning til Wienerkonventionens bestemmelser, blev forkastet. I sin ændrede form blev artiklen vedtaget med stemmefordelingen 76-2-10.

2. Gennemgang af de artikler, der særligt gav anledning til debat.

Det af Folkeretskommissionen udarbejdede udkast til artikel 2 vedrørende udsendelse af særlige missioner blev omarbejdet, således at det udtrykkeligt blev fremhævet, at modtagerstaten forinden udsendelsen skal have givet sit samtykke gennem diplomatiske eller andre aftalte eller anerkendte kanaler.

I udkastets artikel 6 forudså man samtidig udsendelse af særlige missioner fra flere lande. Under debatten blev det fremhævet, at artiklen var overflødig, da en sådan udsendelse var dækket af bestemmelsen i artikel 2. Flere afrikanske lande henstillede imidlertid, at man bevarede artiklen, da en sådan samtidig udsendelse af særlige missioner var en praksis, der ofte blev benyttet